

רעיתון

עלון קהילת רעים
מודיעין - מכבים - רעות
והסביבה

גיליון מס' 52

א' אלול התשפ"ה
25 באוגוסט 2025

יעוד קהילת רעים

קהילת רעים הינה קהילת חיים גיאוגרפית,
יהודית, חילונית והומניסטית.
יעוד הקהילה לחזק את תחושת השייכות ולהיות
בית המאפשר מרחב ובמה לפעילויות חברתיות
וקהילתיות, המקנות ערך ומשמעות לחברותיה
וחבריה, תוך מחויבות לערכים חילונים דמוקרטים
ברוח התרבות היהודית ישראלית.

מובילים בקהילה:

מוביל הקהילה: הרב אייל ישפה

צוות מוביל: אייל ישפה, גילה אלון, ערטל רילסקי,
רון בן יעקב, נירה בן ישראל, יונתן אלתר, רותם ויצמן
גזברית: ערטל.

ועדת ביקורת: רון בן יעקב, נירה בן ישראל

קבלות שבת - נירה בן ישראל

שיח רעים - אייל ישפה

צוות חגים - גילה אלון, שרה'לה אורן, הדסה זילברמן-אבירם

אתר אינטרנט - ערטל רילסקי

תכנים לאתר - נעמי סיון

עלון הקהילה - יונתן אלתר

לוגיסטיקה - גילה דגן

ערבי הרצאות - חיה ישפה

עיצוב - מיכל ישפה

מועדון קריאה - נירה בן ישראל וערטל רילסקי

"נעים להכיר" - ליאורה לינצ'בסקי, חיה ישפה וירדנה פיינמסר

מפגשים עם אומן/ית - ציפי קריזלמן

פייסבוק- יוסי וונש

קפה רעים - ערטל רילסקי, נירה בן ישראל ומיכל ישפה

פעילות קהילת רעים בשנת תשפ"ו אייל ישפה

- **נירה** מובילה את צוות קבלות השבת יחד עם **יונתן, ערטל, ירדנה, רחל ואני**.
 - **ערטל** עוסקת בכל הצד האדמיניסטרטיבי והכספי.
 - **נירה וערטל** יחד מובילות את מועדון הקריאה
 - **חיה** מובילה את תחום ההרצאות
 - **אני** מוביל את שיח רעים.
 - **רותם ויצמן** יחד עם **יוסי וונש** אחראים על המדיה הדיגיטלית, כשנעמי אחראית על התייעוד באתר האינטרנט.
 - **ציפי** מובילה את המפגשים שלנו עם אמנים שונים.
 - **ירדנה** יחד עם **נורית** מובילות את משלוחי המנות בפורים
 - **ירדנה, נורית ואיתי** ירמיהו מובילות את מפגשי נעים להכיר.
 - וכמובן, **איתן ויוסי** שמובילים אותנו מוסיקלית באקורדיון.
- מאחורי הקלעים אנחנו מסתייעים רבות ב**יוסי בר-נחום**. יוסי הוא יועץ ארגוני שעובד עם ארגונים מהמובילים במשק. הצוות המוביל נעזר ביוסי שפועל בהתנדבות מלאה ומסייע לנו להתקדם יחד ולהשתפר.

קהילת רעים נוסדה לפני 10 שנים מתוך מטרה להיות בית ובמה ליהודים חילונים הרואים את יהדותם כתרבות שהמסורת משמשת להם מקור השראה, ולא מקור ציווי. אנחנו חוגגים את יהדותנו מבלי לפגוע בערכים ההומניסטים המשמשים לנו מצפן.

אנו מקיימים **קבלת שבת** מידי שבוע, מציינים אירועי **חג** ומועדים בלוח השנה העברי, נפגשים ל**שיח רעים** סביב טקסטים יהודיים וכלליים, נפגשים במסגרת **מועדון קריאה** לשוחח על ספרים שקראנו, מקיימים **הרצאות** של חברי הקהילה או בנושאים שרלבנטיים לנו כקהילה חילונית הומניסטית, **נפגשים עם אמנים** שונים ומתוודעים ליצירתם, מקיימים מפגשים כמו **"נעים להכיר"** ו**"משלוח מנות"** להגברת ההיכרות בתוכנו.

מידי שנה במהלך חודש אוגוסט אנחנו בונים את לוח הפעילויות לשנה הבאה. גם השנה נפגשנו, מובילי הפעילויות השונות כדי לתכנן את שנת הפעילות הקרובה. התכנון מתייחס בשלב זה לקבלות השבת, חגים ואירועים בלוח השנה, הרצאות, מפגשי מועדון קריאה ומפגשי שיח רעים. כל הפעילויות הללו זמינות לכל חברי הקהילה ביומן. מצורף [קישור](#) ליומן הקהילה.

השנה ביצענו גם שינוי ארגוני שבא לידי ביטוי ביצירת צוות ארגון. צוות שיהיה אחראי על כלל הפעילות הלוגיסטית הנדרשת לביצוע פעילויות הקהילה. צוות הארגון מובל בידי הנאמנות של **יונתן** ויחד איתו שותפים בצוות **יוסי וונש, רותם ויצמן וגילה דגן**.

להלן כלל בעלי התפקידים בקהילה:

- **גילה אלון** מובילה את צוות חגים יחד עם **שרה'לה אורן, הדסה זילברמן ורחל וונש**.
- **יונתן** עורך את הרעיתון.
- **מיכל** אחראית לעיצוב הפרסומים של הקהילה
- **יונתן** מוביל את צוות הארגון יחד עם **יוסי וונש, רותם ויצמן וגילה דגן**

ט' באב אייל ישפה

תלמוד בבלי, מסכת בבא בתרא, דף ס, עמוד ב;

**שנו רבותינו: קשחרב
הבית בשניה רבו פרושים בישראל, שלא לאכל
בשר ושלל לשותות יין. נטפל להם ר' יהושע,**

**אמר להם: בני, מפני מה אין אתם אוכלים בשר
ואין אתם שותים יין?**

**אמרו לו: נאכל בשר שממנו מקריבין על גבי
המזבח, ועקשו בטל?**

**ונשטה יין שממנו מנסכים על גבי המזבח,
ועקשו בטל?**

**אמר להם: אם כן, לחם לא נאכל, שקבר
בטלו מנחות.**

- אפשר בפרות.
 - פרות לא נאכל, שקבר בטלו בכורים.
 - אפשר בפרות אחרים.
 - מים לא נשטה, שקבר בטל נסוך המים.
- שתקו.**

**אמר להם: בני, בואו ואמר לכם: שלא
להתאבל כל עקר אי אפשר, שקבר נגזרה גזרה;
ולהתאבל יותר מדאי אי אפשר, שאין גזרין
גזרה על הצבור אלא אם כן רב הצבור יכולים
לעמד בה.**

לזיכרון בנוסח "לעולם לא נשכח" יש כוח משחית.
יהודה אלקנה, היה ראש מכון ון-ליר. הוא אמנם היה
פרופסור אבל הBA הראשון שלו היה בוגר אושוויץ.
באחד המאמרים הנוקבים ביותר שנכתבו על זיכרון
השוואה, הוא כתב שעלינו להפסיק לשלוח את ילדי
ישראל למזיאון יד ושם (זה היה לפני עידן המשלחות
לפולין). הוא טען שמי שחפץ בחיים צריך להשתחרר
מהדיקטטורה של הזיכרון.

הפילוסוף עמנואל קאנט כתב שעודף זיכרונות גורם
לפיזור הדעת, ולכן, אדם המבקש להעמיק
במחשבותיו, צריך למחוק כל מה שמסיט אותו

ט' באב

מוצאי שבת 2.8.2025
בשעה 20:30
בקהילת ידיד נפש
אלמוגן 59, פינת לבונה, מודיעין

ערבית
קריאת מגילת איכה
קינות
שיעור ושיחה

על אלה
אני בוכיה

השנה התארחנו בקהילת "ידיד נפש" לציון
תשעה באב. יחד איתנו היו גם חברות וחברים
מקהילת יזמה. לאחר תפילת ערבית קראנו את
המגילה יחד. אנחנו היינו אחראים לקריאת
פרק ג' במגילה והוא התחלק בין נירה, מוריס
וחיה.

אחרי עוד כמה קינות שקראו חברי קהילות
"יזמה" ו"ידיד נפש" קיימנו מעגלי שיח מונחים
סביב שאלת הזיכרון והשכחה. זו הזדמנות
נוספת להודות למנחים: גילה אלון, שרה'לה,
הדסה, הרב ד"ר אנדי פאור (שהצטרף לאחרונה
לקהילה), ערטל ויונתן.

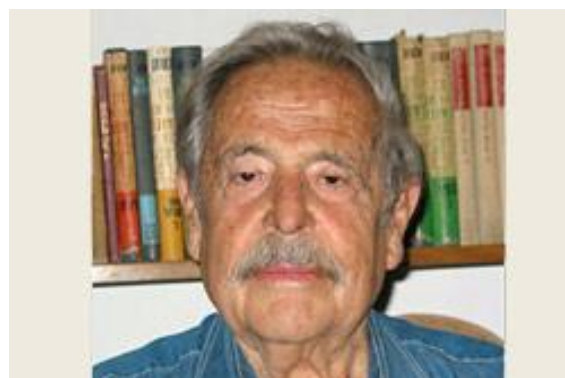

מצרף את מה שקראתי לסיכום הערב:

מדרכו. יתרה מזו, שכחה היא תנאי לחשיבה יצירתית: אלו שמתאמצים לזכור הופכים בסופו של דבר לחקיינים, ואילו רק מי שיודע לשכוח, יכול לפתח מחשבה מקורית.

ארנסט רנאן, פילוסוף צרפתי מהמאה ה-19, אמר שכדי שאומה תוכל להתגבש היא צריכה "לשכוח הרבה", כלומר, נוכחותן של עוולות מדורות עברו בזיכרון מונעת אפשרות לפשרות. האחריות לזכור מגיעה יחד עם האחריות לשכוח. חברה חייבת להחליט אילו פרקים מעברה יישארו מחוץ למעגל הדברים שחיוני לזכור. השכחה חייבת לפקח על הזיכרון, לרסן ולמתן אותו. אין הכוונה לשכוח את העבר, אלא להעמידו במקומו, להבין שאין לעבר זכות אפריונית לשלוט בהווה. לעיתים זיכרון העבר מוחץ את ההווה תחת משקלו הכבד, האכזרי והמצטבר. אפשר לומר שהיחס בין זיכרון לשכחה הוא יחס אינהרנטי. הם מעידים זה על זה, מאפשרים זה את נוכחות זה ומשלימים זה את זה. פרויד לימד אותנו שאדם חוזר על אותו דפוס התנהגות משום שלא שכח את מה שנמחק מזיכרונו. חיים גורי נתן לכך ביטוי מצמרר בשירו "ירושה":

..."

יצחק, כמסופר, לא הועלה קורבן.

הוא חי ימים רבים,

ראה בטוב, עד אור עיניו כהה.

אבל את השעה ההיא הוריש לצאצאיו,

הם נולדים / ומאכלת בליבם".

אין מדובר במעשה מודע הנתון לשליטתו.

יהודה עמיחי כתב על כך בשירו: "בחיי, בחיי":

כשאדם מת, אומרים עליו, נאסף אל אבותיו.

כל זמן שהוא חי, אבותיו נאספים בו,

כל תא ותא בגופו ובנפשו הוא נציג

של אחד מרבות אבותיו מתחילת כל הדורות.

יהודה עמיחי

ואסיים עם קטע נוסף באותו שיר:

"העולם מלא זכירה ושכחה

מו ים ויבשה, לפעמים הזכרון

הוא היבשה המוצקת והקיימת

ולפעמים הזכרון הוא הים שמכסה הכל

כמו במבול, והשכחה היא יבשה מצילה כמו אררט."

הרהורים על זיכרון ושכחה לקראת ט' באב יונתן אלטר

שהוא נאחז במסורת הקיימת ומוסיף עליה ויש שהוא יורד לגלי הגרוטאות, חושף נשכחות, ממרק אותן מחלודתן, מחזיר לתחייה מסורת קדומה, שיש בה להזין את נפש הדור המחדש..". אם השקעת מחשבה איך לקיים קבלת שבת, חתונה, בר מצווה ומצאת דרך אחרת מזו של קבוצות אחרות זה בסדר. אם אתה פשוט לא עושה בר-מצווה, חתונה – זה נראה לי פגיעה בערכי היסוד.

וגם, יש תפילות וטקסים בארמית כי כך דיברו בתקופה שחוברו ואת זה אנשים הבינו. אני לא מבין למה צריך להמשיך לקרוא את הברכות האלה בארמית כשרוב השומעים לא מבינים על מה מדובר. אני משער שאם אנשים היו מבינים שלקדיש שאומרים על מי שמת אין שום קשר אל המת והוא פשוט מקדש את שם אלוהים, אולי הם לא היו אומרים אותו.

כיצד לדעתך יש לפרש או לחדש את המשמעות והטקסים של תשעה באב בעידן בו לעם היהודי יש מדינה עצמאית?

ב-ט' באב אנשים לא רק מתאבלים על חורבן בית המקדש אלא גם על חסרונם של המוסד הזה והם מתפללים ומקווים להקמת בית המקדש השלישי. מנקודת מבטי, חורבן בית המקדש השני, העלה את היהדות דרגה אחת למעלה. הוא הפך את עבודת אלוהים הפיזית רבת השחיתויות לעבודה רוחנית, לא עוד העלאת קורבנות אלא תפילות. אני לא חושב שצריך, אני גם לא חושב שאפשר, להקים שוב את בית המקדש ולכן אני לא חושב שצריך להקדיש יום אבל לחורבנו. כמו שאמרתי קודם, צריך ללמוד איך נחרב, למה נחרב, ועם זה, לדעת שזה עשה לנו גם טוב.

האם החידוש הוא חובה או אפשרות – ומה הן ההשלכות?

חידוש הוא חובה! תמיד חידשו, תמיד פירשו, תמיד עדכנו. עדכנו את "עין תחת עין", את "להרוג את מי שלא מכבד את אביו ואימו". יש בתנ"ך חוקים חברתיים נפלאים אבל קרו דברים ב – 2,000 השנים האחרונות וחייבים לעדכן ולהתעדכן. גם אי אפשר

האם הזיכרון של אירועים טראומטיים מחזק או מחליש אותנו?

נראה לי שזיכרון של אירועים טראומטיים צריך לחזק אותנו. אם נזכור, אולי נדאג שלא יקרה שוב אבל ההיסטוריה מלמדת אותנו שאנחנו לא לומדים מההיסטוריה. הפתעת שבעה באוקטובר 2023 קרתה בדיוק 50 שנה אחרי הפתעת שישה באוקטובר 1973. בית המקדש השני חרב אחרי בית המקדש הראשון ורשימת הכישלונות, החוזרים ונשנים, ארוכה.

מה תפקיד השכחה במציאות שלנו כיום?

תפקיד השכחה לאפשר לנו להמשיך לחיות. אומרים שאם אישה הייתה זוכרת את כאבי הלידה היא לא הייתה יולדת יותר מילד אחד. אם לא היינו שוכחים היינו חיים באבל מתמיד.

האם הזיכרון נותן כוח או מעמסה?

תלוי מה זוכרים. הייתי השבוע במוזאון הבינ"ויים בגדרה, להיזכר בזה שהם הגיעו 9 אנשים לאדמת בור, בלי כסף, כמעט בלי ידע, עם התנכלויות של ערבי הסביבה ולהבין שלמרות הכל הם נאחזו בקרקע, התעקשו, לא ויתרו והיום גדרה היא ישוב פורח עם 30,000 תושבים. זיכרון כזה, נותן הרבה כוח. לזכור שלמזכרת בתיה הגיעו 11 אנשים, שלמנרה 6 אנשים עלו על הר טרשים קרח והגיעו לישוב פורח, זיכרונות כאלה נותנים כח.

מהם הגבולות שבהם חידוש עשוי להפוך לפגיעה בערכי היסוד?

אני לא בטוח שיש גבולות. כל אחד חושב שהגבולות הם מה שמתאים לזרם היהודי שאליו הוא שייך. נטורי קרתא מאמינים שהם היהדות האמיתית וכל השאר הם מעבר לגבול ופגיעה בערכי היסוד. הקראים מאמינים שדרכם היא היהדות האמיתית וכל השאר טעות. יש הרבה זרמים ביהדות כל אחד והגבולות שלו. הגבול שלי הוא: מי שמשקיע מחשבה ומחליט על שינוי – זה בסדר. אם אתה סתם מבטל פרטים מהמסורת היהודית, זו פגיעה בערכי היסוד. או כמו שאמר ברל כצנלסון טוב ממני: "דור מחדש ויוצר אינו זורק אל גל האשפה את ירושת הדורות. הוא בוחן ובודק, מרחיק ומקרב ויש

בארי צימרמן

רשימת חלק מן הדברים בהם אני מאמין:

שאלוהים ברא עולם בששה ימים; שנח בשביעי;
 שיצר אדם מן העפר; שחילץ מצלעו את האישה;
 שהנחש דיבר עברית; שאדם מת בגיל תשע מאות
 ושלושים שנה; שנח היה ושהיו לו שלושה בנים;
 שתרח הלך לכנען; שאברם הגיע לכנען; ששרה אחרי
 בלזתה ילדה את יצחק; שאלוהים אמר לאברהם
 להעלות אותו לעולה; שיעקב עשה ליוסף כתונת
 פסים; שיוסף היה מִשְׁנָה למלך מצרים; שיצאנו;
 שקיבלנו; שנדדנו ארבעים שנה; ששמש בגבעון דום
 וירח בעמק איילון; שיש השגחה פרטית; שיש
 השגחה כללית; שאלוהים בחר בנו מכל העמים;
 וקידש אותנו ורצה בנו; שיש משיח; שיבוא משיח;
 שתהיה תחיית המתים; שיש עולם הבא; שיש בו גן
 עדן; וגיהנום; שצדיק טוב לו; שרשע רוע לו; שהארץ
 עומדת על ארבעה פילים; שהנפילים היו בארץ;
 שארץ ישראל מקודשת מכל הארצות; שירושלים היא
 מרכז העולם; שיש מרכז לעולם; שיוסף קבור בקבר
 יוסף; שאדם הראשון קבור במערת המכפלה; שרחל
 קבורה בקבר רחל; שאלוהים עלה השמימה במרכבת
 אש; שנורית הלכה לשחק עם ילד אחר אחרי שנתתי
 לה פרח (לא הגיוני); שאלישע החייה את בן
 השונמית; ששמשון החריב את מקדש דגון; שהקשת
 בשמים היא אות אלוהי; שיונה חי בבטן הדג; שהדג;
 שכתב-יד לא נשרפים; שרבי אליעזר ידע לנטוע
 קישואים; ולעקור; שהארץ לעולם עומדת; שלבעל
 שם טוב היתה קפיצת הדרך; שאברהם אבינו התפלל
 שחרית; שיצחק התפלל מנחה; שיעקב התפלל
 ערבית; שחוני הוריד גשם; ואלוהים; ואשתו של אבא
 חלקיה; שאלוהים רב חסד; שאלוהים פוקד עוון אבות
 על בנים ועל שילשים ועל ריבעים; שאתנו של בלעם
 דיברה עברית; שירד מן; שמשה הכה בסלע ויצאו
 ממנו מים; שביום הראשון; וביום השני; והשלישי;
 והרביעי; והחמישי; והשישי; שאנחנו יותר; שהם
 פחות; שיש תוכנית אלוהית; שהכל ניתן להסבר
 הגיוני; שמה שהיה הוא שיהיה; שאין חדש תחת
 השמש; שהכל הבלים הכל הבל; שאני ואפסי עוד.

רשימת הדברים שאני מאמין בהם: יש סוד בעולם.
 יש סוד בעולם.

רשימת הדברים שאני יודע: אני יהודי; את אוהבת
 אותי.

זיכרון ושנאה – המשך

להישאר בעיירה של המאה ה-19. זה היהודים
 חרדים לובשים בגדים אירופאים מהמאה ה-19
 אומר שהם נתקעו שם. לא חידשו, וזה מרחיק אנשים
 שחיים במאה ה-21. אם לא נחדש - נעלם. אם לא
 היו קמים זרמי היהדות הרפורמית, הקונסרבטיבית
 ואחרים היו הרבה פחות יהודים בעולם, אם הקיבוץ
 לא היה משתנה הוא היה נעלם.

האם לכולנו יש זכות לפרש מחדש טקסים, או שמא יש גבולות שצריך לכבד?

לדעתי לכולנו יש זכות לפרש מחדש טקסים, בתנאי
 שזה נעשה מתוך ידע, מתוך מחשבה. אני יצירתי
 למשפחתי וחברים סידור לקבלת שבת ואהבנו אותו.

האם הזיכרון הקולקטיבי עוזר או מקשה על היכולת שלנו לאמפתיה כלפי "האחר"?

לצערי, הזיכרון הקולקטיבי שלנו מקשה על היכולת
 שלנו לאמפתיה כלפי האחר. הם אומרים "זכור את
 אשר עשה לנו עמלק" וזה נותן להם לגיטימציה
 לפגוע ולהרוג את כל מי שעושה לנו משהו רע
 אנחנו אומרים "זכור את היום הזה אשר יצאתם
 ממצרים מבית עבדים" למה אנחנו צריכים לזכור את
 זה? לדעתי, כדי לדעת לא לעשות את זה למישהו
 אחר, אבל אני רואה שזה לא מפריע לנו להתייחס
 לפלסטינאים כעבדים.

איך אפשר להשתמש בזיכרון הלאומי שלנו ככלי להתגבר על המשבר שבו אנו מצויים היום?

כל אחד מפרש אחרת את הזיכרון הלאומי. יש
 הטוענים שלפי מה שהם מבינים וזוכרים, רק אם
 נגרש את כל הערבים ונתיישב במקומם נוכל
 להתגבר על המשבר בו אנו מצויים היום. אני מבין
 וזוכר שרק אם נשאף לדיבור הדדי, לכבוד הדדי –
 נוכל להתגבר על המשבר שבו אנחנו מצויים.

הזיכרון הלאומי יכול לשמש גשר להבנה, אם כולם
 יזכרו שבית המקדש והמדינה בכלל נחרבו בגלל
 שנאת חינום ומלחמות פנימיות וירגיעו את הוויכוחים
 האלימים. עם זאת, הזיכרון הלאומי יכול להפריד בין
 אלו שמאמינים שיש לבנות את הבית השלישי לבין
 אלו שחושבים שאסור לבנות אותו.

פריחה בסופו של קיץ עם הרהורים על תשובה

ד"ר שרה'לה אורן וד"ר חן שרמן - יועצת בוטנית

צמחים בולטים ומתכוון, למעשה, לשליטים המייצגים אויבים: "וַיִּכְרֹת ה' מִיִּשְׂרָאֵל רֹאשׁ וְזָנָב כָּפָה וְאַגְמוֹן יוֹם אֶחָד" (ישעיהו ט י"ג). החוקר זהר עמר מזהה את האגמון כשמו של צמח וטוען כי אגמון מייצג שם קיבוצי של צמחי מים הקשורים לבתי גידול לחים יחד עם גומא, קנה וסוף. [2] חיזוק לשימוש בצמחי מים בולטים ושולטים בנוף ככינוי לשליטים מופיע גם בגמרא: "אמר ר' יצחק אין לך כל רגל ורגל שלא באתה בולשת לציפורי. ואמר ר' חנינא: אין לך כל רגל ורגל שלא בא לטבריה אגמון וקמטון ובעל זמורה" (בבלי, שבת קמ"ה ע"ב) הכוונה לתאר בשמות קוד פקידות רומית שבאה לגבות מיסים דווקא בעת חגים (רגלים) ומשביתה בכך את שמחת החג.

פריחתו המאוחרת יחסית של הגומא דווקא בימות הקיץ הלוהטים מאפיינת צמחים של בתי גידול לחים, היכולים להרשות לעצמם לדחות את הפריחה לשיאה של עונה קשה ביותר המסיימת את מעגל השנה. הפרחים, כידוע, הם השלב הראשון לקראת זרעים, המהווים את הבסיס להמשכיות וקיום הצמח. חודש אלול מביא בחובו לכל אחד מאתנו הרהורים של חשבון נפש ותשובה. רבים מאתנו מתכנסים בחודש זה אל תוך נפשם 'סוגרים חשבון' עם השנה החולפת ומעצבים במחשבותיהם את ראשוני הזרעים של החלטות לקראת השנה המתחדשת.

נסיים בשורות מתוך שירה של שושנה ציפורי
"ושוב אתה אלול"

ושוב אתה אלול
מערב ללא בלבול
בין הקיץ והסתו
ומעיר את החצב.

ושוב אתה מופיע
ומזכיר לכל מודיע
על "סליחות" ו"תשובה"
וברפת שנה טובה.

[1] נדן- קרום המהווה בסיס לעלה

[2] עמר ז, צמחי המקרא, עמ' 44.

כאשר פוגשים בשם כגון - 'אגמון' מיד נוצרת אסוציאציה עם אגם וכן עם גודל קטן או קטן. אגם מוכר לנו כמקווה מים שאינו רחב ממדים. נראה כי מקורה של המילה באכדית, agammu שם היא מסמלת בצה.

אגמון הפדורים צומח בסביבה לחה, על כן ניתן לפגוש בפרחיו גם בשיאו של הקיץ וכן בסופו. האגמון הוא עשב רב שנתי צפוף הצומח מתוך קנה שורש המאפשר לו גם התפשטות לסביבה הקרובה. התפרחות שלו בולטות במהלך כל הקיץ בשיאי הגבעולים בצורת מקבצי כדורים (בקוטר של כ-1 ס"מ) ומכאן שמו - אגמון הפדורים.

הגבעולים שלו זקופים וגובהם נע בין 50-70 ס"מ, חלקם ירוקים וחלקם בצבע חום, כאשר הם עטופים בנדני [1] עלים ואילו העלים כמעט ואינם ניכרים. הצמח נפוץ גם באדמות מלחה לחות לאורך בקעת הירדן ובמישור החוף.

אגמון הכדורים בשלב פריחה.

צילום באדיבות אתר "צמח השדה"

<https://www.wildflowers.co.il/hebrew/plant.a.sp?ID=157>

האגמון מופיע במקורות כנראה כשמו של צמח; הנביא ישעיהו מציין אותו פעמיים ברשימה של מספר

נצחון בלי מנצחים - נילי הרשף לקשקשקי

לפני כ - 2300 שנה
יצא מלך הלניסטי למלחמה,
פירוס שמו. הוא מלך ביון
ועסק במלחמות וכבוש רב הזמן.
הוא אמנם נצח את חילות רומי בקרבות
אך שלם מחיר כבד באבדן ובקרבות.
על הנצחון שלו, הוא עצמו אמר:
עוד נצחון קזה, ואבדנו,
כי צבאנו כמעט ונגמר.

האם לא נלמד מוסר ההשכל
כי מלחמות לא מביאות את הפתרון הגואל?
כי חסול אחרון חילי האויב
בלתי אפשרי מאז ומעולם.
הוי ערלי הלב וקשי הערף
עד מתי תהיו לנו אבני נגף?
הלנצח נאכל חרב?
הלנצח נלחם ללא הרף?
הנכתת את חרבותינו לאתים
וחניתותינו למזמרות ומעדרים?
הנדע להשיב אי פעם את החרב לנדנה?
הנשב אי פעם תחת הגפן והתאנה?

בימים אלה, תחת כל עץ רענן, אלון ואלה,
ועל כל גבעה רמה ונשאה
נשאת הקריאה בכל מקרופון:
"רק נצחון יביא בטחון,
כי אנחנו כפסע מנצחון מחלט,
בו יכחד האויב לעדי עד".

והמחיר, מה עליו? והתשלום?
אין להם משמעות, אין כלום?
וחיי אנשים וסבל המשפחות?
והמתח והפחד מפני הבאות?
והמוני ההרוגים והפצועים,
הנכים בגוף ובנפש, והחטופים?
והאמהות והאבות צרובי העינים
מחסר שנה ומדמעות מלח על הלחיים?
והאפלויות בין דם לדם
בין הנהרגים המוסרים את נפשם
לבין היושבים בין המשפטים באהלי תורה
ולא יוצאים לעזרת אחיהם במלחמה.

"רֵאָה אֶנְכִי נָתַן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה" ערטל רילסקי

הובלת קבלות שבת

כתיבת דרשה לקבלת השבת היא תמיד משימה מאתגרת ולא תמיד פשוטה. העיקרון שמוביל אותי בכתיבה הוא למצוא כיצד פרשת השבוע רלוונטית לחיינו כיום, מה ניתן ללמוד ממנה על נפש האדם, על עקרונות חיים חולשות אנושיות חברה, מנהיגות וכד'. בדרך כלל אני ניגשת למשימה בקריאת הפרשה לפחות פעם או פעמיים ומזהה נושאים מרכזיים שעולים מתוכה. אח"כ מחפשת פרשנים שהתייחסו לטקסט הזה משתדלת למצוא פרשנים חילונים באתר 929 או אחרים שכתבו במקומות אחרים ותמיד לומדת על רעיונות נוספים. הפעם לקראת פרשת "ראה" נתקלתי אצל אחד הפרשנים בביטוי "יצירת סדר חברתי" שגלגל אצלי רצף אסוציאציות. כמו שאתם יודעים חזרתי לאחרונה מיפן ולפני שנה היינו בסין וכשקראתי את הפרשה צלצלו באזני הדברים ששמעתי מפי המדריך שלנו על הפילוסופים מן המזרח והדרך שבה הם רואים את טבע האדם ואת הדרך ליצור חברה בריאה.

דרשה לפרשת "ראה"

על סדר חברתי, שכר ועונש, וחכמה מן המזרח

פרשת ראה היא הפרשה הרביעית בספר דברים, הפרשה מתחילה בפסוק: "רֵאָה אֶנְכִי נָתַן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה". בפרשת ראה אנחנו פוגשים את משה רבנו, רגע לפני הכניסה לארץ ישראל. אחרי נדודים ארוכים במדבר, אחרי רגעים של אמונה וגם של משבר, משה ממשיך את נאומו לעם ישראל, תוך שהוא מזהיר אותם לשמור את מצוות ה', הפרשה עוסקת בהוראות שונות שיש לקיים בארץ ישראל, כגון הקמת מזבח, בחירת מקום המקדש, ומתן צדקה לעניים. למעשה, בנאומו משה פונה אל העם ומנחה אותם כיצד יראה הסדר החברתי בארץ החדשה. הוא מציב לפניו את האפשרויות: ברכה או קללה: אם ישמרו את חוקי התורה – יבואו ברכה ושפע; אם יסוו

מהם – יבואו קללה וחורבן. הוא מפרט את ההשלכות של כל בחירה ומדגיש את החשיבות של שמירת התורה והמצוות.

בעצם, משה מתאר כאן בפני העם הצעיר את אחד המנגנונים העתיקים ביותר ליצירת חברה יציבה: **חוק, שכר ועונש**. יש דרך ללכת בה, ואם תבחרו בה – תזכו לשגשוג. אם תסוו – תשלמו את המחיר.

כאן מעניין לעצור ולשאול: האם זהו המנגנון היחיד? האם חברה יכולה להיבנות רק על בסיס שכר ועונש? או שמא יש דרכים אחרות לייצר סדר ויציבות? והאם משה בדבריו מביא לידי ביטוי גם ערכים נוספים ודרכים נוספות ליצירת סדר חברתי?

סדר חברתי ע"פ פילוסופים מן המזרח וכיצד עקרונותיהם קיימים גם בדבריו של משה

שכר ועונש – גישה אוניברסלית

הרעיון של שכר ועונש כמנגנון חברתי איננו ייחודי לתורה. גם בתרבויות אחרות, במיוחד במזרח, נמצא מחשבה דומה. בסין העתיקה קם זרם פילוסופי שנקרא **לגאליזם** (Legalism), ובמרכזו הטענה שבני אדם פועלים מתוך **אינטרס אישי**, ולכן הדרך היחידה לשמור על סדר היא באמצעות מערכת חוקים ברורה, עם תגמול על הציות וענישה חמורה על חריגה.

הוגה בשם **חאן פיי דזה** מהמאה ה-3 לפנה"ס טען שהמוסר לבדו לא יכול להחזיק חברה. **טבע האדם הוא רע מיסודו** ולכן צריך חוקים ברורים, צריך שלטון חזק, וצריך להעניש בחומרה את מי שחורג מהדרך. אם נשווה את דבריו לדברי משה, נמצא דמיון רב: שני ההוגים רואים את החוק, ואת ההשלכות של שמירה או סטייה ממנו, כיסוד לקיום החברתי.

חינוך מוסרי

אבל לא כל ההוגים במזרח קיבלו את התפיסה הזו. **קונפוציוס**, שחי כמאה שנה לפני הופעת הלגאליסטים, הציע דרך אחרת: הסדר החברתי איננו תלוי רק בענישה או בפרסים, אלא **בחינוך מוסרי**, בכבוד להורים, במסורת, בטקסים ובדוגמה האישית של השליט. חברה מתוקנת – כך האמין – נשענת על בני אדם מתוקנים.

ברכה וקללה – המשך

משה עצמו משלב בין שתי התפיסות: הוא לא רק מזהיר בשפה של שכר ועונש, אלא גם מבקש מהעם "לשמוע בקול ה'", לזכור את החסד, לשמור על מצוות שבונות קהילה מוסרית. כלומר, החוק איננו רק איום – הוא גם מבטא ערכים חינוכיים. לעומתו **הטאואיזם**, של **לאו טצה**, שם אנחנו מוצאים תפיסה כמעט הפוכה: ככל שהחוקים מתרבים, כך החברה מסתבכת. הסדר האמיתי בא דווקא **מפשטות, מהקשבה לדרך הטבעית** – ה"טאו". מנהיג טוב איננו זה שמחוקק עוד ועוד תקנות, אלא זה שמאפשר לאנשים לחיות בפשטות ובהרמוניה.

הרמוניה קהילתית

בתרבות היפנית, בעיקר במסורת השינטו והבודהיזם המקומי, נמצא דגש נוסף: הסדר החברתי מבוסס על **הרמוניה קהילתית**. כאן לא מדברים לא על ענישה ולא על חוקים מחייבים בלבד, אלא על האחריות של כל אדם לשמור על שלום הקבוצה, על כבוד הדדי, על השתלבות.

מנקודת מבט זו, הסדר איננו מונחת מלמעלה, אלא נבנה מתוך הסכמה חברתית, מתוך שיח ומסורת משותפת.

הד לגישה החברתית אנו מוצאים בפרשה בפסוקים בהם מצווה עם ישראל לתת מעשר, לשמור על מקומם הכלכלי של הלוויים שהם עובדי הציבור חסרי הנחלה לפתוח את ידם לאביון וכמובן חוקי העבד שחוזרים שוב בפרשה

סיום – איזו חברה אנו רוצים לבנות?

הפרשה הזו איננה מבקשת לבחור בין שכר ועונש לבין חמלה והרמוניה. היא מבקשת לשים לב לכך שחברה בריאה זקוקה ליותר ממנגנון אחד: היא צריכה חוק, אבל גם מוסר. היא צריכה גבולות, אבל גם חינוך. היא צריכה חוקים חיצוניים, אבל גם הרמוניה פנימית ושיוכות קהילתית.

אחרי שסיפרתי על הסדר החברתי התייחסתי ליוצרים חשובים שהיה להם השבוע יום זיכרון

ב 18 לאוגוסט 1999 נפטר **חנוך לוין** (1943–1999) שהיה מחזאי, משורר, סאטיריקן ובמאי תיאטרון ישראלי, מהבולטים והחדשניים בתרבות הישראלית.

נולד בתל אביב, בן למשפחה דלת אמצעים. כבר בצעירותו גילה כישרון כתיבה עוקצני.

לוין פרץ בשנות ה-60 עם **סאטירות פוליטיות נוקבות** כמו "את, אני והמלחמה הבאה" ו"מלכת אמבטיה", שעוררו סערה ציבורית.

בהמשך פנה בעיקר לכתיבת **מחזות תיאטרון אבסורדיים** שעסקו במשפחות קטנות, בבדידות, באובדן ובמוות – לצד הומור שחור וביקורת חריפה. לוין כתב מעל 60 מחזות, ביניהם: "חפץ", "יעקובי וליידנטל", "אשכבה", "הילד חולם" ו"קברט לוין". סגנונו התיאטרלי שילב **פיוט וגרוטסקה**, ריאליזם עם פנטזיה, ועיסוק מתמיד בחולשת האדם מול החברה והגורל.

ב 23 לאוגוסט 1924 נולד **אפרים קישון** (1924–2005) היה סופר, מחזאי, סאטיריקן ובמאי קולנוע ישראלי, מהבולטים בתרבות הישראלית.

נולד בהונגריה בשם פרנץ הופמן, שרד את השואה ועלה לישראל ב-1949.

שלט בעברית במהירות מפתיעה והחל לכתוב טורי סאטירה בעיתון מעריב בשם "חד גדיא", שהפכו לפופולריים מאוד.

מחזותיו, כמו "**הכתובה**" ו-"**סאלח שבתי**", הפכו לקלאסיקה ישראלית.

כבמאי קולנוע יצר סרטים מצליחים בארץ ובעולם, בהם "**סאלח שבתי**" זוכה גלובוס הזהב,

"**ארבינקא**", "**תעלת בלאומילך**" ו-"**השוטר**

אזולאי" שהיה מועמד לאוסקר.

סגנונו התאפיין בהומור חריף וביקורת חברתית, אך גם באהבה גדולה לדמויות "הקטנות".

ב 20 לאוגוסט 1875 נולד **שאל טשרניחובסקי**

(1875–1943) היה אחד מגדולי המשוררים

העבריים, רופא במקצועו, מתרגם ואיש רוח שהטביע חותם עמוק על התרבות העברית החדשה.

נולד באוקראינה, קיבל חינוך יהודי מסורתי לצד השכלה כללית. למד רפואה בהיידלברג ושימש כרופא במשך רוב חייו, גם בארץ ישראל שאליה עלה

ב-1931. שיריו המפורסמים כוללים את "**אני**

מאמין" ("שחקי שחקי על החלומות..."), **הוי ארצי מולדתי**, "לצד שירי טבע ואהבה רגישים.

טשרניחובסקי תרגם לעברית יצירות מופת כמו

האיליאדה ו-האודיסיאה, וגם את גתה ופושקין, ובכך הרחיב את אופקיה של השפה העברית.

סיפורתי עליהם, שרנו משיריהם (אצל אפרים

קישון שרנו שירים מהסרטים שלו).

המשתתפים שיתפו חוויות ממפגשים עם

היצירה של היוצרים האלה.

רוכב האופניים / יאיר שרן

מוקדש לרועי לבנברג שחלה, הבריא השתקם ויצא למרוץ הטור דה פרנס למען חולי לוקמיה

לא נסוג ולא עיף

הרוח החיה בקבוצת הרוכבים

מוביל בגאון בכל הקטעים

בנחישות חתר אל המטרה

והמחלה יוק, כאלו לא הייתה.

אלפי ק"מ הוא גמע

21 קטעים בהר ובבקעה

פסגות משלגות עמקים וגבעות

דרכים קשות עליות ומורדות.

והוא תמיד בראש הדבוקה

מדוש ללא לאות בדבקות בתשוקה

המכאובים נעלמו החלי נשכח

גופו ממקד באתגר שלפניו

פסגות משלגות נופים עוצרי נשימה

בנחישות קדימה עם כל הנשמה.

וכה אחרי עשרים ואחד יום

לפריילס נכנס עטור נצחון

רוכב בגאון בשאנס אליזה

גאון ושמחה על ההשג הזה

וקהלת החולים שלמענם הוא רכב

מוחאת כפים לו וללב הרחב

ביום בהיר הוא קבל מהלמה

הרופא מסר את הבשורה המרה

סרטן בך מקנן, הוא בשר

חיך ישתנו ללא הכר.

ימים ארפים התמודד בגבורה

עבר כל טפול לקח כל תרופה

לא התיאש מעולם וכנגד כל הסכומים

הוא יצא מזה הוא בחר בחיים.

גופו בגד אך רוחו לא נפלה

אותו לא יכריע הסרטן, לא תנצח

המחלה

הוא יקום יתאושש ויחזר לשגרה

ישנס מתנים להגשים את המטרה.

על אופניו הנאמנים יחזר לרכב

ולמען חולים אחרים יאבק עד בלי סוף

הוא ישמש לכלם משל ודגמא

כיצד להחלים, להשתקם ולהיות.

אם צריך יצא לתחרויות ברחבי עולם

הטור דה פרנס עדיף על כלן.

התמודד עם כל איתני הטבע

אך רוחו נצחה את כלם דרך קבע.

בצרפת את חם הקיץ הנורא

וגם את הגשם ואת הסערה.

את מסלול המרוץ עבר ביעף

זה היה בחודש אב

שבי ציון מקיימים חידוש ברית עם חזרתם לארץ ישראל לאחר הגלות הקצרה בבבל. חידוש הברית האחרון היה עם הקמתה של מדינת ישראל במגילת העצמאות. שאלנו אם היינו צריכים לחדש את הברית בעם ישראל כיום, איזה ערכים הייתם מבקשים להכניס לברית הזו?

ח' באב התשפ"ה ערב ט' באב 2.8.2025

ט' באב

מוצאי שבת 2.8.2025
בשעה 20:30
בקהילת ידיד נפש
אלמוגן 59, פינת לבונה, מודיעין

ערבית
קריאת מגילת איכה
קינות
שיעור ושיחה

על אלה
אני בוכיה

אייל ישפה: השנה התארחנו בקהילת ידיד נפש לציון תשעה באב. יחד איתנו היו גם חברות וחברים מקהילת יזמה. לאחר תפילת ערבית קראנו את המגילה יחד. אנחנו היינו אחראים לפרק ג' במגילה והוא התחלק בקריאה בין נירה, מוריס וחיה.

אחרי עוד כמה קינות שקראו חברי קהילות יזמה וידיד נפש קיימנו מעגלי שיח מונחים סביב שאלת הזיכרון והשכחה. זו הזדמנות נוספת להודות למנחים: גילה אלון, שרה'לה, הדסה, הרב ד"ר אנדי פאור שהצטרף לאחרונה לקהילה, ערטל ויונתן.

הדברים שקראתי לסיכום הערב
מופיעים בעלון זה בעמודים 3-4

ז' אב התשפ"ה קבלת שבת 1.8.2025

קהילת רעים מזמינה לקבלת שבת

יום שישי בשעה 17:00
במועדון עמותת מכבים
במתחם ועד הרובע
רחוב ישראל 100, מכבים
סיום משוער 18:00

מוזמנות ומוזמנים להגיע בחולצה לבנה

דמי השתתפות: 20 ש"ח למשתתף / כלול בדמי החבר השנתיים

אייל ישפה – פרשת דברים: דיברנו על שני מאפיינים משמעותיים בנאומו של משה: המאפיין האחד התייחס לקריאת איכה שמופיעה בפרשה שלנו ובעוד מספר מקומות בודדים, המשמעותיים שבהם נמצאים בנבואות ישעיהו וירמיהו.

משה פותח בתלונה: "**איכה** אֲשָׁא לְבַדִּי טָרַחְכֶּם וּמִשְׁאֲכֶם וְרִיבְכֶם?" – כאן **האיכה** היא זעקה של מנהיג המרגיש לבד נוכח כובד האחריות, הקריאה של משה מבטאת את הצורך בביזור הסמכויות, בשיתוף ובדיאלוג.

ישעיהו זועק: "**איכה** הִיְתָה לְזִלְזֹנָה קְרִיָּה נֶאֱמָנָה..." – **האיכה** של ישעיהו היא כתב אישום מוסרי: החברה נמדדת ביחסה לחלש, בעושרה לצד עוני, בצדק החברתי.

ירמיהו פותח את מגילת איכה: "**איכה** יִשְׁכָּה בְּדָד הָעִיר רַבָּתִי עִם..." – כאן **האיכה** היא קינה על חורבן פיזי מוחלט. ירמיהו מבכה לא רק את העיר, אלא גם את הרס הערבות ההדדית והאמון הבסיסי.

המאפיין השני מתייחס לחידוש הברית שמשה מקיים עם הדור שעומד להיכנס לארץ ישראל ולא נכח במעמד הר סיני. זוהי הפעם הראשונה שמתקיים חידוש ברית בעם ישראל. יהושע מקיים חידוש ברית בשכם לאחר כיבוש הארץ. שמואל מקיים טקס חידוש ברית עם המעבר לשלטון מלוכני.

יאשיהו מקיים חידוש ברית לאחר מציאת ספר התורה בארמונו והובלת הרפורמה הדתית בתקופתו.

זה היה בחודש אב - המשך

י"ד באב תשפ"ה קבלת שבת 8.8.2025

נירה בן ישראל: דרשה לשבת – פרשת ואתחנן –

בפרשת השבוע, פרשת "ואתחנן", משה נמצא בין סיום המסע של העם במדבר ובין הכניסה לארץ ישראל, ולמרות תחנונו אל אלוהים – הוא לא יזכה להיכנס לארץ.

השבת נקראת "שבת נחמו" על שם הפטרה שנקראת בשבת שלאחר תשעה באב, מתוך ישעיהו, שנפתחת במילים "נחמו נחמו עמי". קבלת שבת זו נמצאת בין תשעה באב, יום של חורבן לאומי וכאב, לבין ט"ו באב, יום של שמחה ונחמה. ואני תוהה – איך אנחנו עוברים מיום אבל ליום שמחה?

לרוב אנחנו נמצאים במצב אחד של זמן.

היום. עכשיו. השבוע. השנה.

אבל, ישנם מצבים, בהם אנחנו נמצאים בין לבין. בין בית הספר לצבא, בין עבודות, בין אירוסין לחתונה, בין לידת ילד אחד ללידת ילד שני, בין מלחמות, בין מבצעים, במין מצב ביניים שכזה.

מה אנחנו מרגישים במצב "בין לבין" שכזה? מתרגשים לקראת המצב שיבוא? שמחים על המצב שחלף, או אולי מצטערים?

ואיך מתרחש המעבר? האם קל לנו לעבור ממצב למצב? האם המעבר קשה?

איך המעבר מיום הזיכרון ליום העצמאות?

איך המעבר מתשעה באב לט"ו באב?

זוכרים את שביזות יום א'?

ביהדות – ישנם הרבה זמנים כאלה, שהם "בין הזמנים", ולרוב יש להם גם מעין טקסי מעבר:

המעבר מיום חול לשבת – קבלת שבת

המעבר משבת ליום חול – הבדלה

המעבר מיום הזיכרון ליום העצמאות – טקס מעבר ויש זמנים שמוגדרים בכך שהם **בין** מועד למועד: הזמן בין שקיעת השמש לצאת הכוכבים – בין הערביים, וגם בין השמשות, הזמן בין עשרה באב וא' באלול – בין הזמנים, הזמן בין י"ז בתמוז ותשעה באב – בין המצרים, הזמן בין א' בתשרי ל' בתשרי – בין כסה לעשור. **בהמשך** שיתפנו במעגל בחוויות ממצבים אישיים של "בין לבין" או במצבים של מעבר ממצב למצב. ובנימה אישית – יש לי הרגשה שכבר כמעט שנתיים אנחנו במין מצב מעבר שכזה, שלא עובר, שלא ברור, בין מבצע למבצע, בין מילואים למילואים, בין סבב לסבב, בין דמוקרטיה לקצת פחות דמוקרטיה, בין מלחמה לקצת פחות מלחמה, בין טיל חותי לטיל איראני, ולוואי ונגיע במהרה למצב יציב, של רוגע ושל שקט ושלו.

ט"ו באב התשפ"ה 9.8.2025

צוות חגים: תכנון ערב ט"ו באב החל ב"אמירה" של צוות חגים שהאוירה והמצב אינם מתאימים לערב של שמחה וריקודים. לקח זמן עד שיכולנו להעלות נקודות לתכני הערב.

והריקודים, תודה ליוסי על הארגון הלוגיסטי. תודה לאיתן על הובלת השירה ותודה לכל מי שלקח חלק בערב אתמול. כן יירבו.

כ"א אב התשפ"ה קבלת שבת 15.08.2025

יונתן אלטר: קיבלנו את השבת בשירים מהסידור **בליוי האקורדיון של יוסי וונש**. הנרות הודלקו ועברנו לפרשת השבוע – **עקב**. מהפרשה בעזרת **בארי צימרמן** בחרתי בפסוק **וְאַהֲבַתְּם אֶת הָאֵל הַיָּרֵא** **הָיִיתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם**. [דברים, י', 19] בארי הסביר בערך כך: כל מה שהתורה מצווה עליו, ברור לנו שההפך שלו התקיים, ועל כן היה צורך במצוותה של תורה. "לא תגנוב" מעיד על גנבים, "לא תנאף" מעיד על נואפים, "ואהבתם את הגר" מעיד על אי-אהבתו של הגר.

לתורה חשוב שלא נגנוב ולא ננאף ושנאהב את הגר, אהבה התלויה בדבר היותו גר, איש זר, שונה מאתנו במנהגיו, באמונותיו, במאכליו, בלבושו ויחד עם זה הוא בא לגור במקום בו אנו גרים ואנו חוששים (לפעמים בסתר לבנו, לפעמים בגלוי), אולי הוא ירצה לבוא לא רק אלינו אלא גם במקומנו? ולמרות זאת עלינו לאהוב אותו, דווקא בשל זרותו, כי בכך, טוענת התורה, נאהב את מי שהיינו ("גרים") פעם, במצרים. על פי בארי צימרמן, התורה לא מצווה עלינו, בשום מקום, לאהוב את הורינו, את עצמנו, עמנו, מנהיגינו, ארצנו ותורתנו; בעצם, חוץ מן הגר אנו מצווים לאהוב רק את האל ("ואהבת את ה' אלוהיך") ואת הרע ("ואהבת לרעך"), רשימה די קצרה, למען האמת, המעידה, כאמור, על נטייתנו העיקשת לא לאהוב את אלוהינו, רענו וגרנו.

אמרתי למשתתפי קבלת השבת: אני משער שאתם אומרים לעצמכם אנחנו בסדר עם אהבת הגר ואז שאלתי מה עושה לך המילה **ערבי** (21%)

זה היה בחודש אב - המשך - 2

התכנון המקורי היה יום שישי עם ארוחת ערב קהילתית. לאחר שהתברר שהערב יכול להתקיים רק בשבת, עלתה הדילמה באיזו שעה וכיצד לקיימו כך שאפשר יהיה ללכת גם להפגנות.

התקבלה ההחלטה לותר על ארוחת הערב, לקבל את הבאים עם יין ומוזיקה ולהתחיל את התוכנית בשש כששמונה ילכו להפגנה.

התוכנית שבוצעה בסופם של דיונים:

שרה'לה סיפרה על מקור החג בתלמוד תוך קריאה של הפסוקים הרלוונטיים מספר שופטים. בסיום הקריאה, בנות קהילת רעים רקדו בשמלות לבנות ריקודים מעגליים בהדרכתה של רחל וונש ובהשראת "מחולות הכרמים".

ניתן הסבר על משמעות הצבע הלבן ביהדות שבעטיי הלבוש הלבן והחיבור לטבע אל הפרחים הפורחים בלבן בשיא הדרם בעונה קשה זו של השנה. לאחר המחולות שרו שירי אהבה עם הסברים ותיאורים של הדסה כיצד ומתי חוברו, כיצד באה האהבה לידי ביטוי ולמי הם מתייחסים באהבתם. בערב עצמו אנשים באו עם מצב רוח טוב, התקבלו עם יין וכיבוד קל והתוכנית על כל סעיפיה התקיימה עפ"י התכנון. הריקודים של בנות רעים התקבלו בהתלהבות רבה והשירה היתה "סוחפת". (הכל התקיים כמתוכנן להוציא את המצגת "עם תמונות של אהבה" שלא נראו מפאת תקלה טכנית.)

תודה רבה לשרה'לה, להדסה ולגילה על תכנית עשירה ומעשירה. תודה לרחל על המחולות.

רעיתון 52 אלול תשפ"ה
קריאה מעניינת
חודש טוב

עריכה ועימוד: יונתן אלטר
שערים ומדעות: מיכל ישפה
הגהה: נירה בן ישראל

מאוכלוסיית ישראל, כ- 2 מיליון נפש) המשתתפים התחלקו לרביעיות והשיח התפתח. הדעות היו חלוקות. היו שאמרו שאנחנו לא מתייחסים אליהם כשוויים ולכן הם כועסים עלינו, אחרים אמרו שהם מפחדים מהערבים, והיו שלא מאמינים להם.

אני אמרתי שרק אהבה מביאה אהבה ושמעתי התנגדויות מחלק מהמשתתפים. בכל מקרה שרנו את שרנו את ניצוץ האהבה, שיר העשבים, שיר לאהבה.

כ"ה אב התשפ"ה קבלת שבת 22.08.2025

קהילת רעים מזמינה
לקבלת שבת לרגל
סיום עונת
"הקייטנות"

יום שישי 29/8/25
בשעה 18:00
בביתם של מיכל ואייל ישפה
רחוב שוהם 14, רעות
יש מקלט קרוב לבית

נשוחח קצת על פרשת שופטים
ונשיר משירי יאיר רוזנבלום

האירוע כולל ארוחת ערב פרי
ידינו. אנא הביאו סלט /
פסטידה / מאפה או מרק

שבת שלום
דמי השתתפות: 20 ש"ח / כלול בדמי חבר

קהילת רעים מזמינה
לקבלת שבת

יום שישי בשעה 17:00
במועדון עמותת מכבים
במתחם ועד הרובע
רחוב ישראל פלד 100, מכבים
סיום משוער 18:00

מחמנות ומחמנים להניע בחולצה לבנה
דמי השתתפות: 20 ש"ח למשתתף / כלול בדמי החבר השנתיים

ערטל רילסקי: הפעם עסקנו בפרשת 'ראה' ובאסטרטגיה של הברכה והקללה כדרך לבניית חברה מתוקנת. כמו כן ציינו ימי הולדת וימי פטירה ליוצרים הישראליים החשובים שאול טשרניחובסקי חנוך לוין ואפרים קישון.

הדרשה של ערטל מופיעה כמעט במלואה
בעמודים 9-10

אלו האירועים הצפויים לנו בחודש
נא סמנו ביומנים (מופיעים בלוח הקהילה):

29/8 - קבלת שבת גדולה עם ארוחת
(- בפרסום להלן)
31/8 - מועדון קריאה
5/9 - קבלת שבת
11/9 - הרצאה של פרופ' רוני רייך
15/9 - שיח רעים
19/9 - קבלת שבת

פרטים מדויקים יימסרו קרוב יותר לאירועים

אלו תאריכי חג הקהילה בו נחמאז צעור
לפצילות הקהילה:
סוף השבוע 17-18 לאוקטובר. יוצאים
בשישי במוקד וחולצות בשבת בצרה.
פרטים נוספים בקרוב

